

mềm mại mẩn mê từng thớ thịt trước khi tắm nước nóng rũ hết bụi bặm ưu tư trong ngày. Nếu Thiếu Cơ còn sống, chàng đã hẹn nàng trên lầu của tiệm Sen Trắng.

Những người đàn bà quen chàng tại nhà tắm công cộng đều sa vào số kiếp thảm thương. Suzy (1), đóa hoa phi thường của Đông kinh, đã làm vợ Timosenkô, kẻ thù không đội trời chung của chàng. Lâu lắm, chàng không được tin tức về nàng.

Bất giác, chàng nhớ lại những nhà tắm lạ lùng ở Đông kinh, nơi chàng gặp mỹ nhân Suzy. Với số tiền tương đương 10 đồng Việt nam, người dân Nhật có thể tắm gội sạch sẽ trong nhà tắm công cộng. Văn Bình từng tắm chung lộn với đàn ông, đàn bà, trẻ con trần như nhộng trong hồ tắm nước nóng ở Beppu (2). Chàng cũng đã tắm cát, nằm dài trên bãi cát gần hỏa diệm sơn, trong khi một người xúc cát bằng xẻng, phủ kín thân thể. Sau nửa giờ, cát nóng bỏng làm da thịt thoải mái.

Chàng thú nhất tắm hơi Thổ nhĩ kỳ ở Đông

(1) — xin đọc *Phù Tang Nồi Sóng*, đã xuất bản, cùng một tác giả.

(2) — hai hồ tắm bằng suối nước nóng được du khách tới tắm nhiều nhất là Beppu ở Kyushu, ở miền cực nam và Noboribetsu ở Hokkaido, cực bắc. Phòng thay quần áo thì riêng biệt cho nam nữ, song thay quần áo rồi người tắm trần truồng bước ra nơi tắm. Người Nhật cho việc này là thường nên không theo thừng.

kinh (1). Chàng đã la cà tới hàng chục nhà tắm (2) trong một đêm. Chân chè, chàng mò xuống khu Asakusa dưới sự hướng dẫn của bọn ma cô chuyên nghiệp đợi du khách trước cửa nhà tắm thượng lưu Tokyo onsen ở đại lộ Ginza. Tại đó, với 1.000 yên — gần 500 đồng Việt nam — du khách được coi những cuộc trình diễn đặc biệt, vô cùng đặc biệt giữa đàn ông và đàn bà. . .

Những thú vui quái đản này đã được nhập cảng vào thành phố Vạn Tượng. Cũng có những nơi chiếu phim cho khán giả thừa tiền và dư sức khỏe. Cũng có quán rượu chơi đánh bài thoát y, nghĩa là thua một ván là — bất luận nam nữ — phải

(1) *turkish bath*. Tắm hơi Thổ nhĩ kỳ gồm 3 giai đoạn: tắm hơi, tắm nước nóng và dấm bóp. Lối tắm này được du nhập vào Nhật sau thế chiến thứ hai. Tắm Thổ còn thêm giai đoạn thứ tư nữa: gọi là đặc biệt, dành riêng cho du khách muốn thưởng thức người đẹp bằng xương bằng thịt.

(2) — với dân số gần 12 triệu, thủ đô Đông kinh có trên 150 nhà tắm hơi. Nhà tắm hơi đều mang tên onsen (nghĩa là tắm), như Tokyo Onsen, Shibuya Onsen, Shinjuku Onsen, Kabuki Onsen. . . Nổi tiếng nhất là Tokyo Oasen, một tòa nhà 3 tầng ở đại lộ Ginza, chuyên tắm cho đàn ông. Nữ nhân viên các nhà tắm thường kiếm luôn nghề thanh lâu. Có 3 hạng, mỗi hạng thỏa mãn một cách riêng, hạng ba 1000 yên (3 đô la), hạng nhì 2.000 yên, luôn luôn mang theo nước xúc miệng, và hạng 3.000 yên. Vì nhiều lý do mà độc giả ngầm biết, Người Thợ Tắm không thể giải thích cái tiết.

cởi bỏ một món quần áo cho đến lúc không còn gì nữa (1)... Với Quỳnh Loan cặp kè một bên, Văn Bình như tù nhân bị giam lỏng. Co lẽ chuyến công tác này là chuyến ngoạn nhất của chàng từ ngày phục vụ dưới quyền ông Hoàng.

Chàng mừng rơn khi thấy một chiếc xe Chevrolet kiểu mới dài ngoằng nằm sát hàng rào một biệt thự lớn, bảng số ngoại giao đoàn lấp lánh dưới ánh đèn đường. Hiện chàng cần xe hơi để tới đường Khoun Bourom.

Nụ cười trên môi chàng vụt tắt. Chàng tiến lại gần xe, sửa soạn mở cửa thì một nhân viên cảnh sát đeo súng ngồi thụp phía sau vụt đứng dậy, hồi lớn :

— Ai đấy ?

Thế mới rầy rà ! Dầu muốn dầu không, chàng phải trình giấy. Song chàng không có thời giờ. Chàng phải cấp tốc bịt miệng gã cảnh sát da sục.

Hắn khệnh khạng vòng đầu xe lại phía chàng, một tay dè vào thắt lưng. Sở dĩ hắn thận trọng vì đêm nào gian phi cũng cướp súng của nhân viên công lực.

Cách Văn Bình một thước, hắn đứng lại, giọng hách dịch :

— Căn cước đâu ?

Chàng đoán đúng. Hắn bắt chàng trình giấy.

Chàng bèn gật đầu :

— Thưa, giấy đây.

Chàng phóng quả đĩa-rét vào mặt gã cảnh sát hờ hênh. Tuy chàng đánh nhẹ, hắn vẫn ngã nhào vào tường. Chàng lôi hắn dậy, bồi thêm một phát

(1) — *từng Anh là dice-strip.*

atêmi ém ái vào xương sườn. Chàng cần hẳn ngủ thiếp trong vòng một giờ. Sau thời gian này, chàng đã hoàn thành công tác.

Xe hơi có linh gác, chắc chủ nhân phải là nhân viên ngoại giao quan trọng. Trên nguyên tắc, « mượn » xe của ngoại giao đoàn là điều cấm kỵ nghề nghiệp. Song trời đã khuya, chàng không thể tìm ra xe nào nữa.

Chàng chắt lưỡi nổ máy. Động cơ tối tân đến nỗi xe chạy được một quãng vẫn không gây ra tiếng động. Chàng tắt đèn pha, lái vòng ra bờ dè, lên đường Khoun Bourom.

Nơi nhà mang số 38 là một biệt thự rộng mênh mông ở khuất trong hẻm, vườn đầy cây trái um tùm, tường cao lại thước rươi, cửa sắt bọc tôn dày, đạn bắn không thủng.

Văn Bình rút máy vô tuyến walkie-talkie trong người ra, kéo ăng-ten lên cao, bắt đầu liên lạc với Quỳnh Loan.

— Alo, alo, Lê Lợi đây. Yêu cầu Nguyễn Huệ lên tiếng.

Quỳnh Loan đợi chàng gọi từ lâu trước cửa sổ mở rộng. Nàng ghé miệng sát máy :

— Alo, Nguyễn Huệ nghe rõ rồi. Lê Lợi ở đâu?

— Ở địa chỉ em đã biết.

— Ở đâu ?

— Khổ quá, anh dặn em hồi tối, em quên rồi ư ?

— Xin lỗi, em quên mất rồi.

— Gần phi trường Wattay. Con đường hẻm trước mặt tòa đại sứ Bắc Việt.

— À, em nhớ ra rồi. Anh cần em lên không ?

- Cần.
- Nhưng em đi sao được ? Họ đậu xe án ngữ ngoài cổng.
- Bảo cho họ biết là họ không được quyền rượt theo. Nếu họ ngoan cố, em xía cho họ một bả g tiểu liên.
- Em van anh. Em ngàn sủng dạn lắm.
- Vậy thì chịu.
- Em đề nghị với anh, sau tòa đại sứ có mộ ngõ hẻm ra chợ Si mương. Em đi lối này thì họ không thể biết được.
- Họ gồm mấy người ?
- Ba. Một tài xế. Hai nhân viên mặc thường phục.
- Được. Em chuẩn bị lên ra lối sau đi. Anh sẽ chờ em ở đầu hẻm gần trường bay.
- Từ Si mương lên Wattay em không có xe. Giờ này, không còn tắc xi nữa.
- Phiền nhá !
- Anh về đón em được không ?
- Anh sẽ cố gắng. Nhớ nhé, anh lái xe dip màu trắng. Loại xe dip của Ủy hội Quốc tế.
- Vâng, em đi liền.
- Chào em và hôn em ngàn lần.
- Cả Văn Bình lẫn Quỳnh Loan đều tắt máy walkie-talkie. Song lập tức cả hai đều mở một luồng sóng khác : làn sóng 8 kilôxich của nhân viên phản gián Vạn Tượng. Trong máy nổi lên tiếng rờ rờ quen thuộc. Rồi giọng nói khàn khàn vọng ra :
- Trăng rằm gọi Mặt trời, alo, alo. . .
- Mặt trời đáp, cũng bằng giọng đàn ông ngoài ngũ khàn khàn :

- Mặt trời nghe đây, Trăng rằm nói đi.
- Thưa, chúng tôi vừa bắt được một cuộc nói chuyện bằng vô tuyến, làn sóng 5 kilôxich giữa cô Quỳnh Loan và Z.28.
- Lại quá, họ về tòa đại sứ rồi còn gì ?
- Vì vậy, chúng tôi rất ngạc nhiên.
- Còn ngạc nhiên gì nữa ? Dọc đường, Z.28 đã nhảy xuống. Tôi đã nói trước mà các anh không chịu mở rộng mắt. Lúc xe hơi tắt đèn hậu và phóng trên 140 cây số một giờ, anh quên rồi ư ?
- Thưa . . .
- ĐỒ ăn hại. Thiếu tướng biết chuyện thì các anh rũ tù.
- Thưa bây giờ, chúng tôi vào trong sứ quán tìm Z.28.
- Muốn chết mất xác hả ? Tòa đại sứ được hưởng quyền bất khả xâm phạm, các anh léo hánh tôi, họ bắn nát óc.
- Nguy lắm, xin đại úy cứu anh em chúng tôi.
- Lái xe cấp tốc lại chợ Si mương đón họ. Riêng tôi, tôi sẽ cho một toán lên chặn đường hẻm gần phi trường.
- Cảm ơn đại úy.
- Cảm ơn cóc khờ. Không theo kịp Z.28 thì đừng trách.
- Dạ.
- Cả Văn Bình lẫn Quỳnh Loan đều cười khoái trá. Cuộc liên lạc vô tuyến chỉ là kẻ mọn đề phỉnh gạt bọn thuộc viên khờ khạo của con cáo già phản gián Sulhvong.
- Quỳnh Loan chiêu viên kích hồng ngoại tuyền ra đường. Con đường trước sứ quán vắng tanh.

Bọn nhân viên phân gián đã hối hả trèo lên xe Mercedes phóng như bị ma đuổi.

Quýnh Loan mở ga-ra lấy chiếc Iso-Griffo, loại xe 2 chỗ ngồi đặc biệt, tốc lực 250 cây số một giờ, tinh tiền Việt nam gần 9 triệu đồng. Nàng điềm nhiên phóng ra công. Dầu nhân viên Phân gián còn túc trực ngoài đường cũng không theo kịp nàng. Loại Iso-Griffo là xe hơi chạy nhanh như mũi tên, được giới gián điệp quốc tế coi là báu vật, giá tiền đắt hơn xe Hoa Kỳ không lồ, hoặc xe đua sang trọng của hãng Mercedes.

Trong nháy mắt, Quýnh Loan đã biến dạng. Nàng có cảm tưởng đang lướt trên mây. Tuy xe chạy nhanh, nàng không bị ngập vì ổ gà và gió mạnh. Chiếc Iso-Griffo được chế tạo riêng cho những người mê say tốc độ và tiện nghi tối tân.

Ba phút sau, nàng lẳng lặng lên giốc. Ở đầu giốc là một biệt thự mới cất trên một khoảng đất rộng bằng dinh Độc Lập ở Sài Gòn. Theo lời Văn Bình dặn, nàng vòng xe ra sau, nhìn lên mái nhà. Hai ngọn đèn né-ông bên cửa sổ ở lầu I ai mở hé, còn sáng. Cửa sổ ở lầu hai mở hé nghĩa là chủ nhân có nhà. Đèn ống tiếp sáng bên cửa sổ nghĩa là nàng có thể tự có lên lầu, không sợ gặp ai.

Quýnh Loan nhìn vai cười thầm. Nàng cười thầm ông Hoàng vì quá cẩn thận, cẩn thận đến thành khôi hài. Tấn kích sắp hạ màn, giá ai gặp nàng vào tòa biệt thự này cũng chẳng sao.

Nàng mở xác lấy ra một chùm chìa khóa. Toàn là chìa Vachette, loại đặc biệt. Loại này rất khó mở. Nhiều tay bộm quốc tế đã phải bó tay chịu thua trước khóa Vachette. Chủ nhân tòa nhà

đã lo liệu chu đáo bằng cách giao cho Văn Bình một bộ chìa. Ổ khóa được bỏ dầu thường xuyên nên cửa sắt mở ra êm ru.

Quýnh Loan đi xuyên qua một vườn trồng hoa. Mùi hoa thơm ngát tạt vào mũi nàng. Hương hoa gần sáng chứa đựng một sự quyến rũ lạ lùng. Nàng khựng người, da thịt nóng bừng, máu đập mạnh trên thái dương. Nàng có cảm giác như Văn Bình dang ôm nàng hôn trong gian phòng vắng...

Nàng đến một cửa hông lớn bằng gỗ tếch bọc kẽm dày. Cửa mở, nàng lọt vào. Nàng đứng yên một phút cho quen với bóng tối, rồi trèo thang lầu. Thang lầu bóng như san nháy ở vũ trường, nhiều lần nàng suýt trượt ngã.

Nên gác ở lầu nhất được lót một loại mô-kết bằng len pha chất ni-lông màu cận rượu chát. Riêng tấm thảm này đã trị giá hai, ba triệu đồng. Chủ nhân phải là người tỉ phú.

Quýnh Loan đi hết hành lang, rẽ sang bên phải, và tra chìa khóa vào một ổ khóa đặc biệt. Ổ khóa này là một kỳ công của kỹ nghệ Đức quốc. Cái chìa dài đúng 7 phân, gồm một trăm răng khặc nhau, không ai mở nổi. Muốn lọt vào phòng phải có chìa. Rèn chìa giả không được vì ổ khóa gồm nhiều bộ phận tinh vi, ruột bánh mì hoặc sáp ong không thể lấy khuôn. Dùng đạn để phá ổ khóa là hành động vô ích vì cánh cửa được gắn thép dày, loại thép chiến xa, đạn đại liên bắn không xuyên.

Nằm trong phòng, chủ nhân được an toàn không khác trong lò-cốt bê tông cốt sắt. Quýnh Loan nóng ruột muốn biết chủ nhân là ai. Văn Bình

cho biết chủ nhân là một nhân vật quan trọng thân cận với hoàng thân Thủ Tướng Ai Lao. Văn Bình không rõ tên thật của nhân vật này. Theo kế hoạch, Quỳnh Loan gọi y là Perrette. Còn y gọi nàng là Pierre.

Nàng bước vào một phòng khách rộng rãi, trần thiết cực kỳ sang trọng: bàn ghế dơi vua Lô y 16 mua từ Pháp gửi sang, thảm len Ba Tư, đá vân Ý đại loại, thủy tinh và pha lê của Đức...

Nàng đến cánh cửa cuối phòng gõ 5 tiếng. Nghỉ hai phút, nàng gõ lại. Cửa mở. Một người đàn ông mặc quần áo sẵn bước ra, chào bằng tiếng Pháp đúng nọo luật:

— Hân hạnh được gặp anh Pierre.

Nàng đáp ngay:

— Chào Perrette.

Người được gọi là Perrette dò người trên ngưỡng cửa như bị đánh vào gáy. Y lặng tòi trong giây phút, mắt nhìn Quỳnh Loan trần trần. Rồi y lắc đầu nhiều lần như để kiểm điểm lại binh bóng trước mắt là ma quỷ hay là người thật. Vì người thật bằng xương bằng thịt không thể đẹp đến thế.

Về mặt ngo ngác của gã đàn ông đa tình làm Quỳnh Loan phì cười. Rồi nàng cười lớn khi nhớ đến mặt danh Pierre và Perrette. Y là đực rựa lại mang tên Perrette, tên đàn bà. Còn nàng là đàn bà thì y gọi là anh Pierre. Y ngắm nàng hau háu:

— Xin lỗi, tôi định ninh « anh Pierre » là đàn ông.

Quỳnh Loan khép cửa giùm gã đàn ông đứng bất động như bị chôn chân vào sàn gác:

— Tôi cũng vậy. Tôi định ninh Perrette là đàn

ba... Song danh tính không phải là điều quan hệ. Ông đã biết tôi là ai.

— Vâng. Có là nhân viên thân tín của Z.28. Tôi đợi cô từ mời nhà nhem tối. Công việc xong chưa, thưa cô?

— Gần xong rồi. Tôi dẫn dây mời ông đi.

— Vâng. Tôi xin liền lạc ngay với bộ tham mưu riêng của hoàng thân Ti ú trưởng.

Quỳnh Loan khoát tay, giọng ngọt ngào:

— Thưa, Z.28 dặn tôi nói với ông...

Sự nhớ ra, Perrette đáp trán:

— Trời, suýt nữa tôi quên. Xin lỗi cô lần nữa. Theo thỏa ước riêng giữa ông Hoàng và chúng tôi, tiền phí tổn cho công tác này là một triệu đô la. Tôi đã bỏ trong va-li, toàn bạc 100, phiền cô mang về Sài Gòn.

Y cầm cái va-li nhỏ đặt trên giường, đưa cho Quỳnh Loan. Nàng cảm ơn bằng nụ cười quyến rũ. Như bị nàng thôi miên, y tiếp:

— Còn điều khoản thứ hai, tôi đã ra lệnh cho quân khu miền Nam dành mọi sự dễ dãi cho biệt kích của ông Hoàng vượt biên giới vào đường mòn Hồ chí Minh.

— Cảm ơn ông.

— Có dẫn tôi đi không?

— Thưa không. Xin ông đọc chi tiết trong thư riêng của Z.28.

Nàng rút gói thuốc lá, lấy một điếu ở ngoài góc trao cho Perrette.

— Thôi, chào ông.

Y gọi giật:

— Thưa cô...

— Ông muốn dẫn gì nữa ?
 — Không, Tôi rất hân hạnh được gặp cô.
 — Xin đa tạ.
 — Tuần sau, tôi xuống Sài Gòn. Nếu được cô cho phép . . .
 — Đáng tiếc. Vì sáng mai tôi phải đáp phi cơ qua Pháp.
 — May quá. Tôi cũng sang Pháp.
 — Tôi Ba Lê, xin ông liên lạc với sứ quán Nam Việt.

— Thưa, qui danh là . . .

Quỳnh Loan đáp liêu :

— Nguyễn Hương.

— Kính chào cô Nguyễn Hương.

Quỳnh Loan thoãn thoắt xuống cầu thang với va-li đầy giấy bạc. Perrette đứng ngơ ngẩn bên cửa như người mất hồn. Sắc đẹp là lòng của nàng làm y quên hẳn công việc quan trọng. Y chỉ nhớ đến thủ đô Ba Lê ban đêm, với những tiệm ăn thượng lưu. Khoác tay người đẹp, y sẽ bước vào Tháp Bạc (1), tiệm ăn sang trọng thứ nhì, và ngon nhất Ba Lê, gọi món bít tết nhân cá và gà sốt nấm (2) nổi tiếng khắp thế giới.

(1) — tức là nhà hàng Tour d'Argent, 15 Quai Tournelle. Ba lê, giá đắt song rất ngon, đừng thử nhũ sau Maxim's.

(2) — bít tết nhân cá là croustade de barbec, gà sốt nấm là Poulet du Duc. 2 món đặc biệt của nhà hàng này. Ngoài ra, Tour d'Argent còn lừng danh trên thế giới về món thịt sườn entrecôte, sốt Michelle và vịt ép nữa. Văn Bình thân ái mời bạn đọc tới ăn tại Tour d'Argent mỗi khi ghé Ba Lê.

Nước miếng rệu dầy miệng, y nhắc điện thoại. Đầu giây trả lời lập tức. Perrette nói một hơi:
 — Công việc gần xong rồi. Tôi vừa gặp đặc phái viên của Sài Gòn. Phiên ông trình ngay với hoàng thân.

— Thưa, Thủ tướng đang ngủ. Ngài vừa chủ tọa hội đồng nội các xong. Trước khi vào phòng, ngài dặn tôi lễ ông gọi lại thì nói là ông được toàn quyền hành động. Hội an ninh đặc biệt được đặt dưới sự xử dụng của ông.

— Họ chuẩn bị xong chưa ?

— Thưa, đã sẵn sàng. Hai xe bọc sắt. Một đại đội võ trang đầy đủ.

— Cảm ơn ông. Tôi sẽ đến ngay.

— Vâng, tôi xin đợi. Chúc ông may mắn.

Perrette thở phào khoan khoái.

Bên ngoài, sông Cửu long đột nhiên nổi sóng âm ỉm. Một làn chớp xẹt ngang nền trời đen kịt.

Những giọt mưa lạnh buốt tạt vào mặt Văn Bình. Trời đột nhiên trở lạnh làm Văn Bình thêm khỏi thuốc Salem. Song chàng không có hoàn cảnh bắt chận chữ ngũ trong ghé sa-lông, ngựa cỏ thờ khỏi lên trần nhà. Trong bóng tối dầy đặc, nhiều con mắt bí mật đang rình rập. . .

. . . Hai lùm pha xe hơi màu vàng quét trên đường gióc nao náo. Văn Bình nằm rạp xuống vệ cỏ. Xe hơi đến cổng biệt thự thì dừng lại, tắt đèn tối cảm.